

הדראמה באולם „אהלישם“: דיווח של שעה אחרי שעה על בחירת

היורש למנחם בגין, האיש המיועד להיות ראש ממשלת ישראל

ההכתרה

דויד לוי בא. מחיאות-כפיים חזקות יותר.

את מחיאות הכפיים החזקות ביותר וקריאות הידר קיבל השר-ללא-תיק אריאל שרון. „מה, הוא מתחרה?“ שאל צלם טלוויזיה זר. מרחוק התרוממה מזכירתו הנאמנה של שרון, שרה וינר, על קצות רגליה, כדי לחזות באליה.

שמועה אמרה שבגין יגיע הצוותים הזרים כדקו בירושלים, כאמצעות מכשירי-הקשר שלהם, אם יש תכונה ליד ביתו של ראש-הממשלה. בתוך זמן קצר התברר שהוא לא יגיע.

אנשי לוי השתלטו על הרחבה ביניהם איש שיכון ופיתוח, יהושע מצא, מנכ"ל משרד-השיכון, אשר וינר, הקבלן רויד (דודי) אפל, ח"כ מיכאל קליינר, ח"כ אליהו בן-אלישר. החולצה לבנה ששרווליה מופשלים. כך גם הופיע שריהביטחון, משה ארנס. הוקן הנצחי של התנועה, יוחנן בארד, הגיה מאי-יש, נתמך עליי יורם ארודור. עיתונאים עטו עליו בשאלות. הוא לא ענה.

הם לא ידעו שהוא כבר-שמיעה. הכניסה לאולם היתה קשה ביותר. ההקפדה היתה נוקשה. מי שאינו רשום כחבר-מרכז, לא יכול היה להיכנס. השעה 6 חלפה מוזמן. מי שהצליח להדור לאולם, נתקל בגליחות עצום. המזוגנים לא פעלו. האולם היה רחוס וצפוף.

ליד שולחן קטן במרכז הבימה, ישב שכטרמן. בשורה הראשונה במרכז ישבו זה לצד זה לוי ושמייר. מולם, בין השורה והבימה, סובבו עשרות צלמים, עיתונאים וכתבי-רדיו. המעברים ליד הצפורות הראשונות היו רחוסים וצפופים. 6' וחצי קם בארד על רגליו. ררש

שנים אני אומר שהאיש הזה יגיע רחוק, נהג אבנרי לומר במערכת עיתונו. עתה הרגיש כמעט כמנצח.

האליל: אריק שרון

טלוויזיה הצרפתית, כמו העיתונות הכתובה, חגגה שני המועדים הם רוברי צרפתית ומכירים את תרבות צרפת. איש מחנה-לוי נתן הסכר כשפה הצרפתית על המתרחש. כאשר הגיע למקום יושב-ראש המרכז, המהגרס אברהם שכטרמן כקשיש, נקרא גם הוא לומר את דברו בצרפתית לפני מצלמות הטלוויזיה. שכטרמן נענה ברצון.

הרחבה שלפני האולם התחילה להתמלא בעסקנים, מוזכרים יותר ומוזכרים פחות. איש מחלקת-האירגון, ח"כ מיכה רייסר, נכנס בהבעת חשיבות עצמית, כשתיקו הנצחי הקטן כידו. אחריו נכנס אהרונן סיקא, מורה מטעם הסוכנות באיטליה, שהובחל במיוחד כטיסה מרומא, כדי להצביע למען דויד לוי.

יצחק שמיר בא. מחיאות-כפיים מעטות.

עונג שבת ואשר שימש בשנים האחרונות אולם מודמן לתיאטרוני יידיש. שוטרי מרחב הירקון, גורילות, שומרים בשכר ושוטרי מישמר-הגבול, מנעו ממי שאינו חבר מרכז להתקרב לפתח האולם. לעיתונאים הרבים עד אינספור הוקצה היציע בלבד.

אט-אט התחילו להגיע הצירים. גם אנשי-חירות שאינם חברי-מרכז, חברי התנועה מן השורה, הצליחו להירחק לרחבה שלפני האולם. משהו צעק בשכר גם יתנהלו הבחירות — ביופים. העיתונאים חיפשו ררך להיכנס פנימה. ראשונה חדרה אורלי אולאי מידיעות-אחרונות. אחריה נכנס אבי בטלהיים ממעריב. שלמה נקדימון, לשעבר יועצו לענייני-תיקשורת של מנחם בגין, נכנס מהמחסום השני.

העיתונאי ישראל סגל שמע שכתבי-הטלוויזיה רשאים להסתובב בפנים, כמו כתבי-הרדיו. הוא שלף תעודה ישנה מתקופת עבודתו בטלוויזיה ונכנס פנימה.

לכסוף הופיע אריה אבנרי מידיעות אחרונות, האיש שחיבר את הביוגרפיה המומנת של דויד לוי. עסקנים הממתנה של שרה-שיכור והבינוי הכניסו אותו פנימה. „שמונה

בשעה 12 בצהריים, הודיע מנחם בגין על כוונתו להתפטר. עד יום השלישי היו שהאמינו כי הוא יחזור בו. בצהרי יום השלישי התברר סופית: דרוש יורש לראשיה-ממשלה ומנהיג חרות.

למרות שמעולם לא העז משהו לא היה ספק שהמירוז החל, המירוז בין לוי ויצחק שמיר.

שרי חרות ניסו למנוע את הקרב הגדול. המרכז, שמעולם לא התכנס להצבעה מעין זו, היה צריך להכריע בין שניים. ברגע האחרון התברר, כי באולמי העצמאות שבמצודת-זאב, המושכרים מעת לעת למטרות מיסחריות, תיערך חתונה כיום ההצבעה.

הזמנות לא נשלחו, והצירים קראו בעיתון ושמעו ברדיו, שעה אחרי שעה, שהם מוזמנים לישיבה המכרעת. האולם שנקבע לכסוף היה אולם אוהלישם, האולם שבו ריבר בגין על פרישת ח"כ גאולה כהן מחרות, ושבו נודע שיעקב מרידור חוזר לזירה הפוליטית, ערב הבחירות ב'1981. רחוב בלפור במרכז תל-אביב נסגר לתנועה ליד אולם אוהלישם שנחנך עליידי חיים-נחמן ביאליק, למסיבות

ישך כל יום חמישי הפגין סגן שרי-החקלאות, מיכאל דקל יטחון רב בניצחון המועמד שלו ראשות-הממשלה, שרי-החוף יצחק שמיר, דקל, שנותח לפני זמן קצר לליבו, והיה אמור להיות עדיין חופשת-מחלה, קם ממיטתו ובא מצודת זאב, כדי להרגיע את אנשי זטה שמיר.

בכיסו החזיק דקל פיסת-נייר בצבע יוד, שבה היו רשומים שמות תומכיו של המועמד השני, דויד לוי. לפי זיכרונם של דקל, היו מובטחים ללוי נסך הכל 316 קולות (ראה גלופה). זיכרונם כוה, מתוך כמעט 1000 חברי מרכז, הבטיח לשמיר את הניצחון. אך ככל שחלף הזמן מפתחת הקלפיות ועד לסיום ספירת הקולות באולם אוהלישם בתל-אביב, החלו זיכרים סימני חוסר-ביטחון גם בסגניה-שר.

כאשר ירדו חברי ועדת-הבחירות מהקומה השנייה של האולם ובידיהם התוצאות, עמד דקל בפואייה של האולם. עוזרו, קלוד מלכה, הבחין שאחד מאנשי לוי, היה-לומן רויד (דודו) מור, מניף את ידו בבטיול ופניו נפולות.

מלכה צעק בקול לעבר היציאה: „תיקראו לשר, תקראו לשר!“ דקל, צרוד כולו, מויע וחיוור, קרא למלכה: „קלוד, מה קרה?“ וזה ענה בצווחה: „ניצחננו, ניצחננו!“ דקל הנרגש הליט פניו בידיו ופרץ בככי.

מייד אחר-כך נכנס יצחק שמיר לבניין, רוער כולו, רטט קל חולף בפניו. בתו של דקל, בת-שבע החרמוני, חברת-מרכז אף היא, תמכה באביה שלא יפול. **הדראמה של מרכז חרות התחילה 1101 שעות קודם לכן. ביום הראשון**